

KIS LAP

1903. november 8-án.

Ara negyedévre 2 kor. Egyes szám ára 24 filler.

Megjelen minden vasárnap.

NAGYANYÓ MEG AZ UNOKÁJA. (Lásd a 294. lapon.)

Rákolti György utazása.

REGÉNYES ELBESZÉLÉS

IRTA

ABONYI ÁRPÁD.

NYOLCADIK
FEJEZET
I.

(Folytatás.)

DANDÓCZI vállalkozott rá, hogy kitöri az ajtót és visszahozza a gölyakirályt. A cigány Herkules szeme vérebe borult: vastag öklei összeszorultak, reszketett a felindulástól az egész ember. Kovács Miskában is tüzet fogott a nyárad-szegi virtus. Fölragadta a sarokból a fegyvert s puska-agygyal akart neki menni az ajtónak, hogy kidöntse és a künn strázsáló két arabot megtanítsa a magyar becsületre.

Rákolti azonban visszaparancsolta őket.

Erőszakkal ebben a válságos helyzetben nem lehet boldogulni.

Egy csöpp hidegvér többet ér ilyenkor egy tenger indulatnál. Mit kezdhet három ember hatvanöt-hetven ellen?

— Mondtám én, héj, szólj elkeseredve Dandóczy, midőn nagy nehezen belátta, hogy haragja és hatalmas testi ereje a jelen körülmények között semmit sem ér, hogy ákárattál tévesztett bé erre a gézsesre Katiróban ázs a bugyigós szolgá!

— Hát ugy-e bizony nagyságos urfi, toldotta mérgesen Kovács, ihol kisüle mégis, mi pocsek egy fajzat vala ott Katiróban az a semmirekellő albán! Haj, haj, az árgyelusát! Be szeretném, ha most hirtelenében szembe tisztelhetném!

— Mingyárt ágyonesápnám! kiáltotta dühösen Dandóczy, s akkorát lökött egyet az utjába kerülő széken, hogy menten kitört a lába.

Rákolti esitította az elkeseredett embereket.

— Nyugalom, fiuk! Így nem megyünk semmire, mondotta esillapítva; ami történt, megtörtént. Tévedtem, de ezen most már nem lehet segíteni. Az emberekbe vetett bizalom veszedelmes helyzetbe sodort, de meg fogunk szabadulni.

— Hogyan, instálom? kérdezte Kovács: hiszen ez a hosszú rabló ránk lakatoló az ajtót.

— Nem tesz semmit, válaszolta Rákolti: mégis megfogunk szabadulni.

— Csák repilni tudnánk... mormogta hitetlenül a cigány.

— Nézz ki, Ferkó fiam, az ablakon, aztán mondd el, hogy mit látsz.

Dandóczy a kabin-ablakhoz rohant és kinézett rajta.

Künn leszállt az esti homály. Az égbolt felhős volt; csak itt-ott tünedezett elő egy-egy csillag. A hold tündöklő tányérja mind-egyre elbujt a lassan tova uszó felhők sátora mögé. A tengert alig lehetett látni a homályban, melyet az egyenlítői forróság miatt felületéről felszálló párák még inkább sűrítettek.

— Nos, mit látsz?

— Semmit sém, kenyergem . . . válaszolta a cigány.

— Fölfelé nézz, ne lefelé! utasította az ifju.

Dandóczy gyorsan felpillantott.

— Csináklí van itt fénn! kiáltotta meglepetve.

Kovács Miska oly gyorsan termett az ablak mellett, mintha puskából lötték volna ki.

— Lássam, testvér! kíváncsiskodott izgatottan: az ám, urfi: egy esónak fityeg idefenn láncon!

Rákolti most visszaparancsolta őket az ablaktól.

— Ugy van, fiúk! A hajó egyik kisebb mentő-esónakja éppen a mi kabinunk ablaka fölött lóg. Ezt én azonnal észrevettem, de sohasem hittem volna, hogy valaha hasznát fogjuk venni. Az isteni kegyelem azonban velünk van és nem engedi, hogy életem legnagyobb tervét és legszebb célját egy ilyen kalandor, mint a *Negro* kapitánya, meghiúsítsa.

— Rabló! . . . sziszegte fogai között Kovács.

— Nem ádnám egy piculáért (tiz krajeár), dörmögte a cigány, há egy kicsikét megfogdoshatnám . . .

— Hallgassatok ide! folytatta Rákolti, miközben a kabin-ablakhoz sietve, kinyitotta. A esónak láncos esigára van erősítve: most tehát minden attól függ: le tudjuk-e úgy huzni ide az ablakig, hogy semmi zajt ne okozzon, különben észreveszik odafenn a fedélzeten és akkor az egész terv füstbe megy.

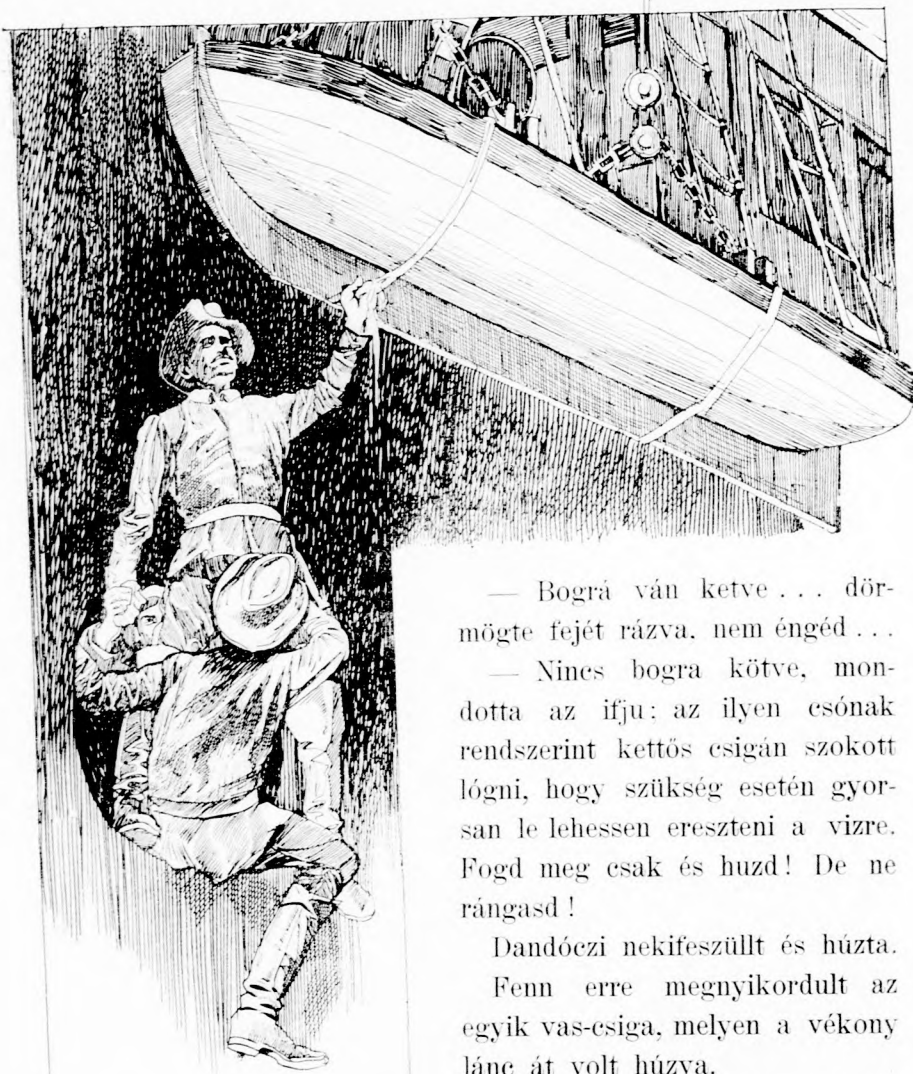
— Majd én léhuzom, ajánlkozott Dandóczy.

— Próbáld meg, utasította Rákolti, állj ki ide az ablakra, mi ketten majd tartunk, hogy le ne szédülj. De vigyázva!

— Vigyázok, intett fejével a cigány, miközben fölmászott az ablakra és kihajolt rajta.

Rákolti és Kovács megragadták a lábait, s erősen tartották, nehogy elveszítse az egyensúlyt, s belezuhanjon a tengerbe.

Dandóczy megfogta a esónak alján levő uszony-barázdát és nekifeszülve huzni kezdte.

— Bográ ván ketve . . . dör-
mögte fejét rázva, nem éngéd . . .

— Nines bogra kötve, mon-
dotta az ifju: az ilyen esónak
rendszerint kettős esigán szokott
lógni, hogy szükség esetén gyor-
san le lehessen ereszteni a vízre.
Fogd meg csak és húzd! De ne
rángasd!

Dandóczy nekifeszült és húzta.
Fenn erre megnyikordult az
egyik vas-esiga, melyen a vékony
lánc át volt húzva.

— Vigyázz! szólt rá hevesen
az ifju.

— Ne rángasd, az árgyélusát! . . . sugta fel boszankodva
Kovács: nem hallád-e, hogy azok a himpellérek odafenn észre-
veszik . . .

Dandóczy ráförmedt.

— Né karicsálj, té . . . hanem segits . . .

Kovács Miska egy szempillantás alatt fenn volt az ablakban.
Balkezevel megfogta az ablakfát, jobbával a esónakot.

— Áneváj . . . húzd, aki lelke vagy! Csak nem fog fity-
tyet hányni két ilyen virágszálnak egy rongyos esónak . . .

Most aztán Dandóczy is megemberelte magát. Nagy izomereje egész megfeszítésével akkorát huzott a esónakon, hogy lerántotta majdnem az ablak alá.

— Gyere lé, bibás . . . mormogta az erőlködéstől kivörösödve.

— Lenn van már! örvendett Kovács.

— Tartsd! Le né repiljen a esinákli . . .

— Megmarad; gyere le, testvér! Itt a »esinákli« . . .

Erre Dandóczy is visszaugrott a kabinba. Rákolti utasításához képest nagy sietve segített Kovács Miskának, hogy a két vaskos és jó nehéz utazó-láda minél gyorsabban a esónakba kerüljön. Erre a műveletre ügyelni kellett. A esónak hosszú, de nagyon keskeny jóság volt. (tengerész-nyelven »swallow-skiff = feeske-ladik) könnyűségénél fogva azonban a legsebesebben hajtható vízi járművek közé tartozott, mely ha arányosan volt megterhelve, jelentékeny terhet is elbirt. Erre az arányos súly-elosztásra azonban gondosan kellett ügyelni, különben meghibbant volna rajta az egyensúly, s ez most egyenlő lett volna a legvégzetesebb szerenésétlenséggel.

Ez volt az oka, hogy Rákolti három ízben is megcsúszott a esónak közepébe emelt terhet, míg végül úgy találta, hogy a jármű egyensúlyban fog maradni.

— Készen vagytok? kérdezte végül, midőn egy pillantással meggyőződött, hogy a kabinban semmi sem maradt, ami tulajdonukat képezte.

— Igenis, készen lévén! jelentette Kovács.

— Akkor hát előre! Beszállni!

Dandóczy és Kovács felmásztak az ablakra, s onnan beszálltak a esónakba.

— Tartsátok a láncokat! parancsolta Rákolti.

A legények megmarkolták a vékony láncokat és erősen tartották őket mindaddig, míg pár pillanat múlva Rákolti is elfoglalta helyét a esónak kormányánál.

E pillanatban tompa ágyúlövés vágódott keresztül a homályos esti levegőn . . .

A *Negro* fődélzetéről fülsüketítő, dühös ordítás volt rá a válasz, mintha egy csomó éhes fenevad egyszerre bögött volna.

— Eresszéték el a láncokat! . . . sügta izgatottan az ifju.

— Ágyuznak, instálom . . .

— Hallgas! Eresszd! Sietni kell . . .

(Folytatása következik.)

NAGYANYÓ MEG AZ UNOKÁJA

(Képpel a címlapon.)

*Kiseperve nagyanyónak
Házikója tája,
Kiseperte nagyanyó, meg
Kicsi unokája.*

*Mert Piroška nem ám holmi
Alamuszi lányka,
Dehogy játszik, ha nagyanyót
Sürgölödni látja!*

*Szeretettel mosolyog rá
Fiatal is, vén is,
Mikor hallja rimánkodni:
»Hadd segíték én is!«*

*És ez így megy minduntalan.
Nagyanyó meg hagyja,
S a szomszédnak Piroškáról
El-elmondogatja:*

*»Hejh, ha megnő, tudom, lesz rend
Ebben a kis házban,
Tultesz ő még nagyanyján is
A gazdasszonyágban.«*

INNEN-ONNAN.

A Lick-féle csillagvizsgáló fő-távcsőjének lencséje kétszázézer dollárba került és három évig öntötték, míg hibátlanul meredett meg az üveg-anyag.

A vörös lámpás fénye kétszer oly meszsziire látszik el az éjben, mint a fehér, zöld vagy sárga lámpás fénye.

Kelet-Indiában és Ausztráliában a vasuti sínek nem fatalpakra, hanem acél tányérokra vannak erősítve.

A forró égöv alatt ötször annyi kutya van, mint a mérsékelt alatt és a veszettség mégis csak igen ritkán fordul elő. Állítólag a betegedni kezdő állatot társai agyonharapják.

Kasmir évenként hétszázézer dollárért ad el tevé-szört külföldre. Ezt mind szőnyeggé dolgozzák fel.

Egyedül az Océánon. Valahol az Atlanti Océán végtelen hullámain egy 19 láb hosszú, fődött vitorlás csónak halad a célja felé, egyetlen egy emberrel: Brown kapitánnyal a fődélzetén, aki fejébe vette, hogy egyedül teszi meg a 4910 mértföldnyi tengeri utat Bostonból Marseillebe. A merész hajósról, ki tengerjáró csónakát II. Columbiának nevezte el, eddig csak egy angol gőzös hozott hírt. Brown kapitány 37 napig volt uton, amikor járművét a Greenbrier nevű angol gőzös, mely Manchesterből Jamaikába ment, megpillantotta. A Greenbrier azt hitte, hogy valami hajótörött matróz evez az elhagyott járművön. Közledett tehát hozzá, hogy segítségét fölajálja. Brown kapitány, akinek nem voltak élelmi szerei, átment az angol hajóra, hol ellátták élelmi szerekkel, miközben elmondotta magányos tengeri utazásának élményeit. Szeptember 6-án a II. Columbia borzasztó viharban zátonyra jutott és Brown kapitány órákon át a legnagyobb erőfeszítéssel dolgozott, míg kiszabadította. Aztán folytatta az utat; de mert élelmi szere és viz-készlete a viharban elveszett, nagy szenvedések várták, míg végre sikerült gummi-köpönyegében egy kis esővizet gyűjteni. Az angol gőzös életét mentette meg Brown kapitánynak azzal, hogy élelmi szereket adott neki. Brown kapitány ezután folytatta utját és nem lehetetlen, hogy célját el is éri. De akkor sem ő lesz az első, aki ilyen kis járművön átszelte az Océánt.

Harminc év előtt a kinin fontja kétezer dollár volt, ma már csak hetven dollár.

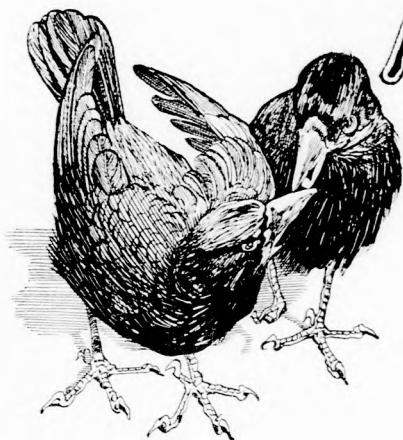
Franciaország évenként hetvennégy millió üveg pezsgő-bort ad el külföldön, négyszázhatvan millió frankért.

Franciaországban a múlt évben negyven millió hektoliter bor termett.

Coloradóban négyezer láb mély hegy-szakadékon víz keresztül egy hid.

Egyiptomban az új vízművek folytán jövőre már háromszor annyi földterület borítható víz alá, mint eddig.

A braziliai villanyos hal egyetlen ütése elkábitja a legerősebb embert.

A VARJÚ.

örült riadalommal menekült kötényem alá a hajusza elé merészkedő első egér elől.

De más irányban is tömérdek példa bizonyítja, hogy az állat értelmi tehetsége nem csupán fejleszthető, de emberi befolyástól menten is csodálatosan képes fejlődni.

* * *

Ismertem egy »jótékony« varjút.

Jó szomszédságot tartottam vele, lévén az ő lakása, egy rendkívül kemény télen, ablakom közelében egy ölfá tetején. Így több ideig volt módomban megfigyelni, hogy cselekedeteinek pusztán csak a társa iránt való jó-indulat volt a vezetője, míg pártfogoltja hálás szívvvel viszonzta önként felajánlott szolgálatait a maga módja, képessége szerint. Igazságtalan ítélet tehát az a róla vett közmondás, mely szerint: »Varju nem ássa ki varju szemét!« Mint ha bizony a varju csakis ádáz érzelmek által mozgatott csont-, izom- és toll-halmaz volna!

Nem véve számba a Dániel prófétát az oroszlán-barlangban hűségesen tápláló hollót: az én varjaim cselekedetének egészen az ő maguk természetéből, egyéni mivoltukból kellett kifolynia. Van tehát a megrágalmazott varjuban hajlam a jótékonyásra. Lakik szívében könnyörület, hála, amely érzelmek erény-számba vehetők, különösen a leszólt varjak közt. Vagy akkora az értelmi tehetsége ennek a szürkés vagy fekete köntösben járó madárnak, hogy okszerű számítás következtében azért segített a társán, hogy az rajta is segítsen majd.

Az én varjum tehát az ő varju-társát egy egész télen át megsegítette. Komája vagy barátja volt-é, nem tudom. Az igazság kedvéért meg köll említenem, hogy az u. n. pápista varjak közé tartoztak; talpig

SOKAN még most is tagadják az állat értelmi tehetségét, vagy legalább is nem méltányolják eléggé.

Pedig igazán emberré csak lelkének műveltsége teszi az embert, és ezzel emelkedik a valódi előkelőség magaslatára.

Mert vannak ám nemes tulajdonok az állatban is, anélkül persze, hogy belé nevelték volna. Értelmi fejlődöttsége sokkal nagyobb, mintsem el tudnánk képzelni, mivel hogy nem vagyunk képesek beszélni vele.

Ha mi emberek legalább annyira is értenők az állatok nyelvét, mint amennyire ők értik a mienket: csak akkor lehetne némi fogalmunk arról, hogy milyen okosan gondolkoznak, mennyire nyilatkozik meg bennök, emberek közt is erény-számba menő egy és más tulajdonság.

Nem csupán az élet-fenntartásra szükséges ösztönszerű ügyesség, ami az ember életének első korszakában is csak ösztön. Hogy az állatnak sem minden cselekedete ösztönszerű, sőt gyakran a tapasztalatból, okosságból kifolyó megfontolás vezeti cselekedeteiben: azt gyakran észre veheti, aki megfigyelni szereti őket.

A macskát, ezt a vérengző természetéről hírhedt állatot, előbb az anyja tanítja égerészni. A legtöbb kis cica nagyon sokáig fanyalodik rá, hogy ez undok szőrös falatot, az egeret, bekebelezze. Anya nélkül nevedett sok macskát láttam, amely

feketében járván — már amelyiknek talpa volt — ellentétben a kalvinistákkal, akik közönséges szürke pantallért, fekete kabátot viselnek télen-nyáron, ünnep- s hétköznapon egyaránt. Tehát ez az én pápista varjum egész télen át volt gyámolítója az ő társának, segítője a kenyér-keresetben; amiért amaz viszont védelmére kelt emennek, ha veszély fenyegette.

Mindkét varju t. i. *béna volt*, de más és más módon. Eppen azért egészítette ki annyira egymást a kettő, mert kölcsönösen pótolhatták ügye-fogyottságukat.

Az egyik varju csőrének alsó feléből ugyanis akkora darab hiányzott, hogy semmit sem birt másként a földről felcsipni, csak ha oldalt feküdt; amely helyzetben aztán lábával nyomkodta csőrébe a falatot. Képzeltető, milyen nehezen birt ez a szegény madár az 1879—80-ra forduló télen egy-egy falathoz jutni még olyan, rá nézve szerencsés körülmények között is, mint amilyenek közé akkor a mi udvarunkon került, hol az apróléknak kiszórt kukorica bőven hevert, mivel a tyukság nem bírta a varjuénál gyöngébb csőrével fölfeszedegetni a sikos jégről, melyre azonnal odafagyott, ha a tyukok nem siettek azt onnét rögtön felkapkodni.

Elérhetetlen mennyei manna volt tehát a tehetetlen varju számára a lefagyott kukoricza-szem. Busan leste, hol jobbra, hol balra forgatva nagy fejét: hogyan bírna lakmározni a dusan terített asztalról? Bölíngatott egyre az éhes madár és odakoppant béna csőre az irgalmatlan jégre, amely, mint ahogyan a fősvény szoritja markába a kincset, fagyos bilincsei közé csikorította a kukorica-szemet anélkül, hogy maga hasznát vehetné.

De segített a bökkenőn a jó pajtás, akinek ugyancsak hatalmas csőre vigan pattogtatta fel a lefagyott kukoricza-szemeket, míg csőre-hagyott társa emennek hóna alá dugva szárnyát, úgy támogatta őt, hogy föl ne bukják a sikos jégen. Mert kenyér-keresője annyira sánta volt, hogy ellőtt lába nem érte a földet.

»Kilimp-kalamp, kilimp-kalamp, kippopp!« Így rőtta az udvart nap-hosszat a két varju egész télen át. És így nem egyszeri látásból mondom el az esetet, mert meg sem érthettem a jég-virágos ablakon keresztül: voltaképen miben is fáradozik a két varju? Azt hittem, hogy verekednek. Oh, szánalomra méltó állatai, amint egymást támogatva, szárnyukkal vergődve ide-oda bicogtek!

Később aztán, hogy egymáshoz való hűségükről meggyőződünk, külön kukorica-porción jár ki a két jó barátunk; miből a nálunk téli szállást vállalt többi varju is kivette a részét.

Nem egyet úgy hoztunk le félig megfagyva a padlásról, ahová éhségtől elesigázva esett be az ablakon, a vihar által behordott hófúvásra.

»Frak, Frak!« szóllitgattunk egyet közülök. Szép fekete toll-ruházata miatt nevezük el így, melyet szinte élvezettel látszott csillogtatni, midőn méltósággal sétálgatott le s föl a gyerekek előtt, akik sorban ültek végig a szoba közepén, ahová odavágott délben a nap fénye, hogy kedvökre gyönyörködhesenek a közjök cseppent furcsa madárban, aki csakhamar értett a nevére és szívesen szegődött játszótársul a gyerekeim közé.

Furcsa egy karaván voltunk úgy néha napján falusi magányunkban. Az 1880-ra forduló télen olyan magas volt partos udvarunkon a hó, hogy azokon a helyeken, ahol nem volt felhánnya, a gyümölcs-fáknak csak a hegyei látszottak. Ezeket szépen le is legelték a nyulak, és midőn tavasszal elbeszéltek ezt a városban, az ottani gyerekek nem akarták elhinni, hogy

minálunk a nyulak télen a fa tetején járnak, magunk meg hóvárban lakunk. Pedig csakugyan gyönyörű vár tellett a mindenfelé magasan felhányt hó-falakból. Mikor hat láb magas szomszédunk átjött megkérdezni, előkerült-e már a sógor Budapestről? — úgy keresett meg bennünket a hó közé vágott utvesztőben, hogy azt nézte: merre kényeskedik valamelyik hó-bástya tetején a fekete frakban feszengő madár, vagy hol gubbaszkodik az előtte való nyáron nevelt tizenégy bagoly? Mert úgy gondolkozott, hogy azon a tájékon ránk akad, ahol ezeket látja. Kivittük ilyenkor a hosszú nyaku s még hosszabb lábu harist is sétálni. »Cserrr!...« recsegettette rosszaló hangon az ő méltatlankodását, hogy kicipeltek a gyerekek, habár puha meleg kendőbe burkoltam a hideg időben. Mert hidegnek hideg, de gyönyörű, valóságos tündéri szépségű volt ez a tél, melyen még a meg nem szelidített állatok is úgy beszoktak a ház tájára, hogy kutya, macska, tyúk az ő eleségöket békésen költötték el együtt a varjakkal, míg bagoly uraimék nyugodtan várakoztak a cukros tejbe-kására. De félre topogott ám egy-egy falánk kacsa, ha a két rokkant varju közeledett, mert tudta, hogy a sánta jól oldalba böki kemény esőrével, ha megmondjuk neki, hogy »fogatlan« pajtása elől el akarja lapátolni a falatot.

Dorina néni.

A BESZÉLŐ ŐZIKE.

Irta Lázár Jozefin.

BOLT egyszer egy öreg pásztor. Nem emberek között lakott. Madárdalos zöld erdőben, fülemile fészke mellett fagalyakból, levelekből, valamikor réges-régen — fehérhaju öreg pásztor barna pásztor lehetett még — kicsiny kunyhót épített.

Nem volt diszes, nem volt ékes, hanem azért a gazdagok városokban, palotákban, márvány-falú szép szobákban, mennyezetes selyem-ágyban nem alusznak oly nyugodtan s nem álmodnak szebbeket: mint abban a nádfödeles, vékonyfalu kis kunyhóban, madárdalos zöld erdőben, fülemilék fészke mellett álmodott az öreg pásztor s az ő kicsiny unokája, aranyhaju Anikó.

Aranyhaju Anikónak édes anyja régen elhalt. Öreg pásztor nevelgette, babusgatta, dédelgette. Unokája kedvéért sem építhetett nagyobb házat, ékesebbet, diszesebbet, hanem abba a kis kunyhóba összehordott minden szépet. Erdő, mező vad virági, szép tavasztól késő őszi, kis kunyhónak díszek voltak s illatoztak Anikónak. Anikónak s nagyapónak.

Virágok közt nőtt a gyermek, versenyt futott őzikkkel s ha elfáradt a játékban, illatozó széna-ágyon madárdallal alhatott el. Fényes-tollu szép madarak, barna szemű karsu őzök, arany-szárnyu himes pillék, ismerték már Anikót. Nem bántotta egyiket sem. Aranyhaju kis leánynak arany volt a szíve is. Tudta, hogy a kis pajtási, arany-szárnyu himes pillék, barnaszemű karsu őzök, fényes tollu madarak szeretik a szabadságot s nem lennének boldogok, akár milyen puha fészket találnának amaz édes, nádfödeles kis kunyhóban, ahol olyan szépen éltek szeretetben, boldogságban, fehér-haju öreg pásztor s az ő kicsiny unokája arany-haju Anikó és nagyapó.

Igy éltek a zöld erdőben, pajtáságban, szabadságban, egész nyáron vigasságban, virágok közt játszadozva, amíg egy bus reggelen, aranyhaju Anikónak legkedvesebb kis pajtása, erdő legszebb őzikéje nem felelt

a hívó szóra. Aranyhaju Anikó várta, hívta mind busabban, keresgélte, nyomát leste, s megtalálta késő este sebesülten, betegen. Ott feküdt a puha fűvön, könnyben uszó szép szemével. Anikónak kis pajtása, árván maradt őzike.

Bánatosan nézte, nézte. Nem értette mért szomorú erdő legszebb őzikéje: mért nem szökel, mért nem ugrál úgy mint máskor, ha meglátta legkedvesebb játszótársát barna-szemű őzike. Letérdelt a kicsi lányka, simogatta kis barátját, kérdezgette kedves szóval, miért olyan szomorú? »Mibajod van kis pajtásom? Mondd meg nékem. Hadd segítsek bánatodban, nagy bajodban!«

Nem felelt az őzike. Csak szemével, szép szemével nézte egyre szomorúan, olyan szépen, oly szeliden, olyan nagyon bánatosan arany-haju Anikót: hogy a kicsiny játszótársnak nagy kék szeme könnybe lábadt s összekulcsolt kis kezekkel imádkozott a nagy éghez: »Engedd édes Istenem, hogy e kicsiny őzikének, hűséges kis pajtásomnak, aki most oly szomorú, megérthessem a beszédjét s enyhíthessem nagy keservét: engedd édes Istenem!«

Arany-szívű kis leánynak imádságát, hő fohászát mennybe vitték angyalok. S oda-fönn a csillagok közt mindnyájunknak édes Atyja, a jószágos, a nagy Isten, meghallgatta a kis leánynak imádságát, hő fohászát — megszólalt az őzike. Csilingelő édes hangon, szívhez szólón, szomorúan panaszkolta bánatát.

— Árva lettem, kis Anikó. Az én drága jó anyámat, aki engem úgy szeretett, este, reggel dédelgetett, azt az édes jó anyát, irgalmatlan rossz emberek — Istenem, bekegyetlenek! — megölték a gonoszok. Láttam folyni drága vérémet, majd megszakadt a szívem. Nem akartam itt maradni, könnyes szemmel, fájó szívvel, azokra a drága piros vérfoltokra tapadt szemmel mentem egyre tüskén-bokron, erdőn-mezőn, hegyen át; követtem a bus nyomokat, amíg végre összeestem, magam is megsebesültem s itt maradtam egyedül. Így lett vidám kis pajtásod, aki veled annyit játszott, olyan nagyon

szomorú. Így lett kicsiny vidám őzből, jó anyámnak kedvencéből, árva, beteg őzike.

— Meggyógyítottak kis pajtásom, szolt a kis lány és letérdelt. Átölelte játszótársát és elindult sötét éjjel, lombsátoros zöld erdőben, fülemilék dala mellett, könnyezve de bátor szívvel. Nádfüdeles kis kunyhóban, illatozó széna-ágyát oda adta őzikeknek s ápolgatta szeretettel. Ápolgatta, gyógyította, patak-vízzel, jó füvekkel, s nemsokára egy szép reggel fürgén szökelt, vigan ugrált, úgy mint régen, ha meglátta legkedvesebb kis pajtását, erdő legszebb őzikeje, barna-szemű, fehér-szőrű, beszélő kis őzike.

Arany-haju kis Anikó busan nézte játszótársát. Kicsiny lesz most már a kunyhó. Hivogatja, csalogatja, szabadságra csábítgatja erdő-mező minden őze, dalosa és pillangója a beszélő őzikekét. De a kicsiny őzikeknek kicsiny szive csupa hála, csupa gyöngéd szeretet. Nem megy vissza zöld erdőbe, ott marad most már egészen, ott a drága nádfüdeles, vadvirágos kis kunyhóban, ahol olyan boldogságban, szeretetben, békességben éldegélnek most már hárman: fehér-haju öreg pásztor s az ő kicsiny unokája, arany-haju Anikó és a beszélő őzike.

S jöttek évek, mentek évek s a beszélő őzikeknek messze földön hire ment. Városokban, palotákban, márvány-falú szép szobákban, mennyezetes selyem-ágyban, kényes cifra gyerekek egyre arról álmadoztak, egyre arra vágyakoztak, hogy a híres csodaszép, csilingelő, ezüst szavú, fehér szőrű őzikekét megláthassák; s mikor látták, édes szavát meghallották, könnyörögtek Anikónak, adja nekik őzikejét, barna-szemű őzikekét.

Ezüstöt ígért az egyik, a másik meg aranyat; gyémántot is adtak volna. Minden kincset, minden szépet, drágaságot, ékességet kínáltak már Anikónak. De nem adja semmi kincséért, semmiféle ékességért barna-szemű kis pajtását, a beszélő őzikekét.

* * *

Jöttek évek, mentek évek. Boldogságban éldegéltek s a beszélő őzikeknek hire, neve messze terjedt. Egyre terjedt, egyre nőtt. S a királyi palotában, arany-falú szép szobában, rózsás arcú szép királyfi egyre sóhajtott, egyre sir. És hiába vásárolják messze földön drága pénzen mind azt, ami szép és jó: kis királyfi meg se nézi, meg se látja. Ott heverhet a sok fényes cifra játék, királyfinak egy se kell. »Azt a híres csodaszép, beszélő kis őzikekét akarom és elhozom. Minden kincsem oda adom. Oda adom, de elhozom.«

És elindult. Holdvilágos nyári estén ragyogó szép hintójában cifra-ruhás szolgálattal oda ért a kis királyfi lomb-sátoros zöld erdőbe, zöld erdőben kis kunyhóba, ahol olyan boldogan éldegéltek mind a hárman, fehér-haju öreg pásztor s az ő

kicsiny unokája, arany-haju Anikó, s Anikónak kis pajtása, a beszélő őzike. Játszadoztak. S kényeztetett kis királyfi fejedelmi palotában, arany-falú szép szobában, mesés drága játékkal soha úgy nem mulatott, mint abban a nádfödeles, vadvirágos kis kunyhóban, madárdalos zöld erdőben, fülemilék fészke mellett, holdvilágos éjjelen.

S mikor végre menni kellett, úgy könyörgött Anikónak édes szóval, hízélgéssel: adja neki őzikéjét.

— Palotákat adok érte, drága szép játékokat. Gazdagságban éltek holtig, nem maradtok az erdőben, télen-nyáron szegénységben s a királyi palotába eljöhetsz, ha kedved tartja s megláthatod őzikédet, a beszélő őzikét.

Barna-szemű kis őzike búsan nézett pajtására.

— Ne félj, kicsiny játszótársam, ezüstszavu pajtikám. Nem vágyom én gazdagságra, ékességre, palotába. Nincs a földnek annyi kincse, amért téged od'adnának! Itt maradunk kis kunyhónkban télen nyáron boldogságban.

Kis királyfi szomorú lett. Rózsás arca elhalványult. Mit ér, hogy az apja király, mit ér minden pénze, kincse? Se arannyal se gyémánttal, semmiféle drágasággal meg nem tudja vásárolni, mire kicsiny szíve vágyik: a beszélő őzikét.

Arany-haju Anikónak megesett a szíve rajta.

— Gyere hozzánk, kis királyfi. Elférünk itt mind a hárman, elfogadunk pajtásunknak.

S kényeztetett kis királyfi, valahányszor csak tehetette, elszökött a palotából madárdalos zöld erdőbe, vadvirágos kis kunyhóba. Erdő szélén patak mellett várták őt már kis pajtái: arany-haju Anikó s a beszélő őzike.

Hanem egyszer elmaradt. Ott várták a patak mellett jókedvűen, dalosan. Erdőmező vad virágít bokrétaiba kötözgették. Várták délig, várták estig; egyre várták, egyre lesték; kicsiny szívük megdobogott, szelid szemük könnyben uszott. Megrezen-

tek minden neszre; dalos madár ha ágra szállt, apró mókus hogy ha ugrált, minden zajra megremegtek, s csillogó szemekkel néztek az ösvényre, melyről várták; de hiába, nem láthatták kis királyfi kedves arcát hűséges pajtásai.

— Hol maradt a játszótársunk? kérdi búsan őzike. Nem szeret talán beünnöket? Elfelejtett, vagy talán már jobban tetszik neki otthon az a sok, sok cifra játék, mikről annyiszor mesélt? Arany-falú szép szobában ezüst hintó, cifra kardok s nyalánkságok, drágaságok, mit kunyhónkban nem talált?

— Oh ne mondd azt, kicsiny özöm! Nem hiszem én! Hogy hihetném? Olyan szépen mondta mindig, olyan ragyogó szemekkel, olyan kedves tekintettel, hogy az egész palotáját, minden pompás katonáját oda adná szívesen, csak olyan boldog lehetne, amilyenek mi vagyunk, madárdalos zöld erdőben, fülemülék fészke mellett, vadvirágos kis kunyhóban, fehér haju nagyapóval, barna-szemű őzikém.

— Beteg tán a kis királyfi? kérdi most már őzike.

Anikónak piros arca elhalványult arra a szóra, hogy pajtása tán beteg. S most már csöndes a kis lányka, ha a királyfiut várja. Kis őzike se mer szólni. Ezüst hangu nevetése, mókázása, vig beszéde kárba veszt most. Anikó a kis kezében nefelejtessel, könnyes szemmel, fájó szívvel, egyre várja a királyfiut, bánatosan, hasztalan.

S messze fényes palolában, arany-falú szép szobában, szomorúan jönnek-mennek... kis királyfi nagybeteg. Anikó nem győzi várni erdő szélén, patak mellett kis pajtása eljöttét.

— Menjünk édes jó nagyapó, vigyük el kis őzikémet; keressük fel a királyfiut, s akár milyen beteg is: meglásd, arca rózsásra gyűl s elfelejti fájdalmát. S olyan vidám, jókedvű lesz, mint amikor játszadozott őzikével s Anikóval madárdalos zöld erdőben, fülemülék fészke mellett, vadvirágos kis kunyhóban, holdvilágos éjjelen.

Ugy is történt. Utra keltek. A királyfi palotában, fehér-haju öreg pástort, arany-

haju unokáját s barna-szemü őzikéjét nem ismerte senkisé. De a nagy beteg királyfi, arany-falú szobájában, mennyezetes selyemágyban, meghallotta kedves hangját az ő hű pajtásinak.

— Édes anyám látod? Hallod? Most már, tudom, meggyógyulok. Bocsássátok ide hozzám aranyhaju Anikót és akiért annyit sirtam, Anikónak kis pajtását, a beszélő őzikét. Édes apám hogy ha szeretsz, kérjed szépen Anikót, adjad neki fél országod, de ne engedd, hogy elvigye azt a kedves, barna-szemü, fehér-szörü, beszélő kis őzikét.

— Édes lányom, szolt a király, mond meg magad, mit kívánsz? Mi az ára őzikédnek? Megkapsz mindent, mire vágyol, arany-haju Anikó!

— Nem vágyom én semmi kincsre, drágaságra, ékességre; nem is adnám őzikémet, nem is adom kincsekért. Oda adom tiszta szívvel, gyógyítsa meg kis királyfit s majd ha ismét vigan lesznek: eljönnek a patak mellé, madárdalos zöld erdőbe, vadvirágos kis kunyhóba arany-haju Anikóhoz. Eljössz ugy-e kis királyfi, ugy-e eljössz őzikém?

Arany-haju kis leánynak arany volt a szive is. Oda adta kis pajtását, ezüst szavu őzikéjét, kiért annyiszor ígértek palotákat, ékességet. Oda adta tiszta szívvel a beteg királyfinak. Hanem mikor menni készült, nagy kék szeme könnybe lábadt, kicsiny szive nagyon fájt. Itt kell hagyni kis királyfit, s itt kell hagyni őzikéjét, akiket ugy szeretett.

— Játszadozz a királyfival, ezüst szavu őzikém. Gyógyítsad meg hamarosan, mert a kis pajtásotok szomorú lesz addig mindig s erdő szélén, patak mellett, egyre vár majd titeket, magányosan busan vár majd s bokrétába kötözi erdő-mező vad virágít s könnyeivel öntözi.

— Nem ugy lányom! szolt a király, kézenfogva Anikót. Arany-szivü kis leány vagy. Mit nem adtál drága kincsért, palotákért, aranyakért: ide adtad kis pajtásod, ide adtad tiszta szívvel a beszélő őzikét. Kis fiam meggyógyul tőle, s arany-haju Anikó, ezüst-haju nagyapóval itt marad a palotában.

Arany-falú szép szobában fogtok lakni. S holdvilágos nyári estén elmehettek mind a hárman királyfival, őzikével, madárdalos zöld erdőbe, vadvirágos kis kunyhóba játszazodni, ugy mint régen. Itt maradsz hát édes kis lány, arany-haju Anikó?

Ott maradtak mind a hárman. Szépen felnőtt Anikó, s szépen felnőtt kis pajtása, erdő legszebb őzikéje, barna szemü, fehér-szörü, beszélő kis őzike. Anikóbul oly szép lány lett, hét országban nincsen párja. Jött is érte messze földről sok szép ifju, hogy meglássa.

Kis királyfi férfvá lett, elfoglalta trónusát, s feleségül kaphatott vón' száz meg száz király-leányt. De a király nem szerette fejedelmek büszke lányát; azt szerette, kinek haja s kinek szive szín-arany. Királyné lett Anikóbul, arany szivü szép királyné és férjével a királlyal s a beszélő őzikével sétálgatnak boldogan. Holdvilágos nyári estén fölkeresik azt a helyet, ahol nyugszik nagyapó madárdalos zöld erdőben, fülemilék fészke mellett, szépen hantolt sir alatt. S fölkeresik azt a drága, nádfödeles, vadvirágos kicsiny kunyhót, ahol régen szeretetben, békességben hárman éltek boldogan: fehér-haju öreg pásztor s az ő kicsiny unokája, arany-haju Anikó, s Anikónak kis pajtása, erdő legszebb őzikéje, barna szemü, fehér szörü, beszélő kis őzike.

ADOMÁK.

Nagybácsi. — Mit játsztok, gyerekek?
Pali. — Ember-evősdít.

Nagybácsi. — Hát Gyula mért ül a sarokban? Ő nem játszik?

Pali. — Dehogyan nem játszik! De hát őt már megettük.

*

Kétszer kettő.

Tanító. — No, Misike: tudod-e, hogy mennyi egy alma meg még egy alma?

Misi. — Két alma.

Tanító. — Nagyon jó! Hát két alma meg két alma?

Misi. Tyűh! Az már ... sok alma!

AZ ELSŐ SZIVAR.

— Egy fiu vallomása. —

MÁGYAT kaptam a szivarozásra, mert megláttam, hogy a szivardobozban édes apa benn felejtette a kulcsot. Szüleim elmentek látogatóba, s csak magam maradtam itthon a eselédekkel. Gondoltam magamban: jól el fogok bujni valahová, s egy szivart elfüstölök. Ki is halásztam egy husos, vastag szivart a dobozból, és a zsebeimet tele tömködve gyujtóval is, siettem kifelé.

Hát az ajtóban ki fogad? A Juci, a szobalány, aki — szörnyen akadékos teremtés — rögtön így szólt:

»Gyuri, ne tömködjé úgy tele a zsebeit! Még kiszakad az uj ruhája. Ugy is tudom, hogy megint a kredencben kotorászott!«

S ezzel nyult a zsebeim felé. De én nem vártam be, hogy tudományos kutatásait a zsebemben megkezdje, hanem a kezeiből kiszakitva magamat, vágtattam ki az udvarra.

Lihegve álltam meg az istálló előtt s szétnéztem: nem-e lát meg valaki? Azután elindultam a kocsi-szin felé. Ezt választottam ki a füstös multság színhelyül.

Amint elhelyezkedem egy ládán s kikotrom zsebemből a gyujtót, jön ám be nagy robajjal a Pista kocsis és rám kiált:

»Urfi, tessék innen rögtön kimenni! Látom, masinát tart a kezében. Még valamit fel talál gyujtani. Az lenne csak a szép multság! Engem szidna össze a nagyságos ur!«

Azzal a goromba Pista kocsissal persze nem birtam, hát nyargaltam ki a kocsiszinből egyenest le a pincébe.

De ott is, alig hogy előszedem a gyujtót, jön az inas, ki a bort akarta lefejteni palackokba. Amint meglátott, ő sem beszélt szebben, mint a Juci szobalány s a Pista kocsis. Aminek az lett a vége, hogy megint kereket oldottam. Most a padlásra mentem föl, remélvén, hogy ott már nem fog megzavarni senki

Csalódtam.

Alig tettem meg a készüléteket a szivarozáshoz, jön velem szemben a Julis szakácsné, aki ott aggatta fel a fehérneműt. Ez is nyájassággal ígérgette, hogy édes apának panaszol be, ha a padláson gyujtóval mászkálok.

Igy folyt volna a prédikáció ki tudja meddig, ha meg nem unom a sok beszédet. Lerohantam a lépcsőn. Egy darabig gondolkodtam, hová is menjek? Végre jó ötletem támadt: felmásztam a nagy diófa tetejébe. Ott csakugyan senki sem háborgatott. Azonban, hogy meg akarom gyujtani a szivart, észre vettem, hogy a gyujtókat lenn hagytam a földön. Hát le köllött másznom érettök.

Hogy megint fölértem a fára, rágyujtottam és . . . nagy kéjjel szivtam magamba az illatos füstöt.

Egyszerre azonban csak nagyon furesán éreztem magamat. Kezd velem forogni a világ. A fejem szédült s hideg verejték ült ki a homlokomra, úgy hogy kénytelen voltam a fáról leszállani, ami már inkább esés-számban ment. A szivart eldobtam, bevászorogtam szobámba s lefeküdtem az ágyba, ahol még bolondabbul kerengett velem minden. Mikor apáék este hazajöttek, rögtön megértették a dolgot, és nekem — jöllehet cudarul voltam, — úgy kijutott a szidásból, hogy többé soha feléje sem néztem a szivarnak.

Ez volt az én első és utolsó szivarozásom. Ha visszagondolok erre az én kudarcokra, még most is kiül homlokomra a hideg verejték.

Fridrik Margit.

APRÓSÁGOK A TERMÉSZET VILÁGÁBÓL.

A **hattyu** szárnyecapása oly erős, hogy egy férfi lábszárát is eltörheti vele.

*

Az **oroszlán** borzadva összeremeg a kakas-kukorékolásra.

*

A **legkisebb teknős-béka** öt centigramm, a legnagyobb négyszáz kilogramm nehéz.

VÁGY.

Nótás Mancikának
Tegnap jött levele:
Öleléssel csókkal
Könnyel van az tele.

Azt írja: »Jó anyám!
Nincsen semmi bajom.
Nagyanya, nagyapa,
Szeret engem nagyon.

Jó is volna itten —
De mégis jobb otthon.
Mikor a fejemet
Az öledbe hajtom

Én édes jó anyám,
Oh, vigy haza engem!
Ölelnél magadhoz,
Olvasnál lelkemben.

Édes lesz én nekem
A fekete kenyér.
Ha teveled eszem,
Kalácssal is felér.

Ozsonnára ne adj
Egy csóknál egyebet —
Csak mindig, örökké
Lehessek teveled!

Ha öledbe ülnék,
Megcsókolhatnálak!
Hidd el, könnyebb lenne
Szívednek a bánat.«

Jolán mama.

MEGFEJTŐ.

Kocka-rejtvény.

Ó	Ó	Ó	Ó	= Aki igazságot szolgáltat.
L	L	B	D	= Költői műfaj.
I	I	I	I	= Madár.
R	M	G	R	= Fém.

Betű-rejtvény.

hazugság
lopás
rágalmazás
hálátlanság

Négyszög-rejtvény.

K			O
U			T
A			J
S			O
L			H
S			S

Oszlop-rejtvény.

A	A	A	A	= Testi hiba.
	A	Á		= Istent és embert is így szólítunk.
É	E	E	Ó	= Attila testvére.
U	B	N	R	= A tűzhányó ontja magából.
U	D	L	L	= Lábunk egy része.
L	V	T	T	= Női név.
	T	S		= Ásvány.
S	S	P	Ú	= A hét vezér egyike.

Ezen betűk úgy helyezendők el, hogy a vastag kockákba eső betűk egy nagy város nevét adják.

A megfejtők között, a kihuzott nevek sor-rendjében: **3 korona**-, **5 korona**- és **8 korona**-áru könyvet sorsolunk ki jutalom-díjul.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LXV. köt. 17-dik számában közölt rejtvények megfejtése a következő:

Pótló-rejtvény: Bajza József.

Kör-rejtvény: Tükör.

Pont-rejtvény: Kölcey Ferenc.

Kép-rejtvény: Árpád fejedelem.

Rejtett nevek: Béla, Tamás, Kornél, Leo.

Szám-rejtvény: Páris.

Megfejtők: Strasser Pál, Herzfeld testvérek, Breuer Lajos, Weiser Erzi és Arthur, Lax Henrik, Morvay Iluska, Nemes István, báró Eötvös Rózsika, Lukovits Lucika, Ritók György, Milutinovits Corinna és Janka, Balogh László, Wittmann Erzi, Kramer Ottilia, Záborszky Mariska, Bleuer Pál, Tóth Mihály, Báber Antal és Ferenc, Thyll Laci, Feilitzsch Cécile, Keczer Ilona, Tarczádi Irénke, Csics Rózsika és Anczika, Bonyi Adorján, Matskási Magda, Weinberger Ilonka, Lustig Sándor, Kalo Andorka, Heim Árpád, Benyovszky Pista és Béla, Pálmai József, Tischler Mici és Lajos, Imreh Juliska, Friedmann Jenő, Kimmel Ilonka, Dagmár és Zoltán, Boros Sárika, Rakovszky Menyhért, Hoffer Margitka, Stengl Gizella, Erdődy Leona és László, Szemző István, Szabó Gyula, Wágner Elzi és Jenő, Veszely Károly, Fülep Erzsike és Olga, Mérey Dalma, Geszner Olga, Devics Gizella és Sándor, Blau testvérek, Endrényi József, Balogh Rózsika, Albert, és Gyulika, Neményi Gyula, Pasiut Endre és László, Országh Sándor és Géza, Ungár Erzsike és Sándor, Steiner Mariska és Feri, Feldmann Margitka, Fürst Sárika, Paulik Irike.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörtént: 3 korona áru könyvet nyert **Szabó Gyula, Budapest**: — 5 korona áru könyvet **Heim Árpád, Glogon**; és 8 korona áru könyvet **Feldmann Margitka, Budapest**, kiknek az illető könyveket a kiadóhivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LXV. köt. 16-ik számában közölt rejtvények megfejtését beküldték még: Wittenberger Erzsike, Weiszbürg Hugó és Misike, Záborszky Mariska, Schwarz Lilly, Medveczky Margitka és Sándorka, Kalo Andorka, Weinberger Ilonka, Blau Rózsika, Szabó Gyula, Szunyogh Egon, Pálmai József, Friedmann Jenő, Tischler Mici és Lajos, Milutinovits Corinna és Janka, Rakovszky Menyhért, Irsay István, Kimmel Ilonka, Dagmár és Zoltán, Gerbert Palika, Országh Sándor és Géza, Dávid Kató, Bodnár Lajoska, Strasser Pál.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Csente Balint. Az az »éneklő kutya«, melyet valamelyik fővárosi mulató-hely élelmes gazdája világ-csodájának hirdet, voltaképen csak egy vonító ebecske. Azért, hogy zeneszóval kísérik tagozatlan állati siralmait: ez még nem avatja éneklő művésszé. — Weinberger Ilonka. Azoknak az

apró feladványoknak a gyűjtő neve azért »fejtőre«, hogy az is legyen. Furcsa is a te panaszkod e miatt, mert hát egy kis »fejtőréssel« csakugyan sikerült a megfejtés, ami nekem nagy elégtételre szolgál. Már a »nyerés« nem az én dolgom, hanem a véletlentől függ. Erre számítani pedig: dőreség. — **Rakovszky Menyhért**. Megjelen. A j. számtól kezdve a feladványok szerzőinek nevét, sokatok kívánságára, szintén közlöm. Mert végre szellemi munka ez, mely, ha bevalik, érdemes arra, hogy a beküldője neve is ott legyen. — **Halmi áll. iskola**. Szívesen egyezem bele a kért módozatba. — **Berger Annuska**. Röviden bár, de kedvesen irtad le nyaralásod örömeit, ám mégis sokkal rövidebben, semmint a »pályamunka« nevezetre számot tarthatna. Ennél sokkal értékesebb nekem a te leveled, már azért is, mert látom belőle, mily híven ragaszkodol a »Kis Lap«-hoz; különösből pedig azért, mert soraid az én születés-helyemen keltek; legkülönösből pedig az okból, hogy az én keresztapám családi neve ugyanaz, melyet te viselsz. Négyötök megemlékezése nagyon jól esett az én szívemnek. — **Geszner Olga**. Mind a kettőt besoroztam. — **Ungár testv.** Az egyiket. — **Országh testv.** Mindent leirhattok, csak jól meg legyen írva. Mégis ajánlatosabb: egy vagy két mozzanatot választani s erre fordítani a gondos munkát. A pályaművek beküldésének megszabott határidejéhez hozzá kell szabnom magamat is, különben apró engedelményekkel oda jutna a »Kis Lap«, hogy tán csak husvétra érjünk a végét. — **Hoffer Margitka**. Örömmel fogadlak hieim sorába téged is. — **Stengl Gizella**. A te sohajtásodra egyszer mindenkorra megadtam már a választ: hogy t. i. nem válaszolok. Ha én azt tudnám, ki mikor nyer: közibéjük állanék magam is és akkor megüthetném akár a milliós főnyereményt. — **Erdődy László**. Várva várom irásodat, mely egyuttal azt a kedves hírt is közli velem, hogy teljesen fölépültél. — **Mama**. Ujabb levél megy. — **Záborszky Mariska**. Mindenesetre emlékezetes maradjon előttem mindig, hogy a nagy Kossuth Lajos fia megölelt. De ez így magában talán csak mégis soványka tárgy a pályamunka megírására. Az emlékünnepe rajza szorgalmas munka s dicséretre méltó. De hát ennek részletes közlésében megelőztek a napi lapok, s a gyorsan kelt műveket a még gyorsabb drót vitte országga. Ezekkel az ördöngös bácsikkal mi nem versenyezhetünk, Mariskám. De van egy sora a te leírásodnak, melynél szebbet bizonyára a lapok tudósítói sem irtak: »Délután pedig oly szép vörösfényes őszi nap aranyozta körül a szobrot, mint ha különösen Kossuth apánk tiszteletére rendelték volna meg«. — **Verebélyi Magda, Weiszbürg Misi, Bencsik Dari** (?) Annak a neve is számít a sorsolásnál, aki csak egy följétést küldött be. — **Fiatal anya**. Hamarjában nem ajánlhatnék megfelelőbbet, mint a Dr. Kármán-Bauer-féle »Gyermek-higiene« (Gyermek-egészségtan) cz. népszerű utmutatást arra, mikép kell a gyermeket táplálni, gondosan nevelni, születésétől kezdve 14 éves koráig. Bár mely könyvkereskedésnél megrendelhető. — **„Janika“**. Csak olvasás után szólhatok. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉST

folytatnának **Smiedt Mélanieval** s **Pistával Kimmel testv.** (Temesvár, Gyárváros.)

Társ-szerkesztő **ROBOZ ANDOR**.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut, 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r.-társulat Budapest.